Yıl: 1, Sayı: 10
200 Kuruş

17 Ekim 1975

sosyalist GENÇLİK

GENÇLİK, ÖĞRENCİ GENÇLİK VE DAHA DA ÇOK İŞÇİ GENÇLİK MÜCLDELENİN SONUCUNA KARAR VERECEKTİR.

— LENİN —

NE FAŞiZM, NE SOSYAL DEMOKRASi
KURTULUŞUMUZ SOSYALiZM

★ Bu gün ülkemizde gerici güçler, sömürü mekanizmasını devam ettirebilmek için, ekonomik yüklerin tümünü emekçi yığınlar üzerine yıkabilmek için, gelişen işçi sınıfı hareketini bastırabilmek için mevcut hak ve özgürlüklerin son kalan kırıntılarını da ortadan kaldırarak FAŞİZMİ getirmek istiyorlar.

★ Yine bugün sermayenin diğer bir kanadı, gelişen işçi sınıfı mücadelesini pasifize edebilmek için, işçi sınıfı ve diğer emekçilerin gün geçtikçe kabaran öfkesinin başka yöne kanalize edebilmek için, işçi sınıfının sömürüye karşı verdiği mücadele yerine, sömürünün devamı demek olan, sınıflar arası barışı savunan SOSYAL DEMOKRASİYİ KURTULUŞ YOLU GİBİ göstermek çabasındalar.

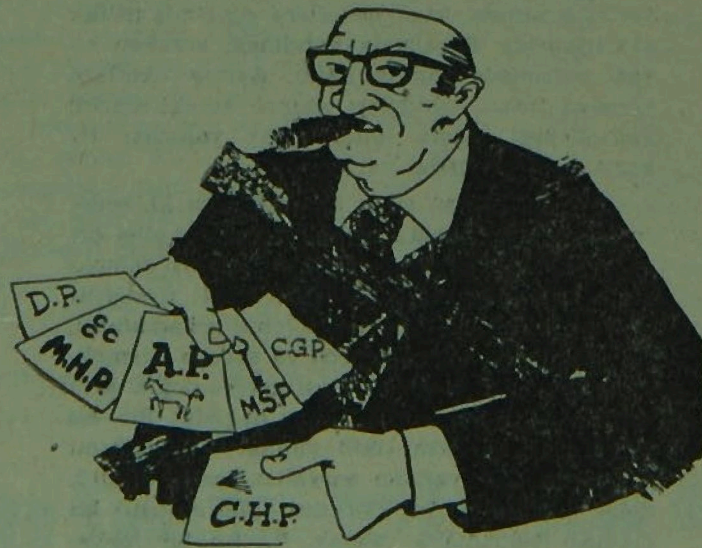
★ Fakat biz şunu gayet iyi biliyoruzki; işçi sınıfı ve tüm emekçilerin gerçek kurtuluşunu sağlayacak olan, her türlü sömürü ve eşitsizlik yerine, insanın her türlü yeteneğini geliştirebileceği ve barış içinde yaşayabileceği düzen olan, ve tüm insanlığın kurtuluşu güneşi olarak gözlerini diktiği SOSYALİZM, TEK KURTULUŞ YOLUDUR.

Bugün ülkemiz, gittikçe derinleşen ekonomik - politik bir bunalımın içindedir. Her geçen gün sermayenin saldırısı daha da yoğunlaşmakta, ekonomik - politik bunalımın -doğurduğu bütün külfetler- emekçi yığınlar üzerine yıkılmaya çalışılmakta, emekçi yığınların mücadelesi terörle bastırılmaya çabalanmaktadır. Sermayenin en gerici partileri kendi aralarında ittifaklar kurarak, iflastan kurtulmaya çalışıyorlar. Sermayenin bu dört gerici partisinin oluşturduğu MC iktidarı, iktidarlarını korumak amacı ile, geniş emekçi yığınları ezmek pahasına, patronların bir sözünü iki etmiyor. Kredi, teşvik primleri v.s. gibi finansman olanaklarını, onlara akıtarak, burjuvaziye güven vermeye çalışıyor.

Bütün bunların yanı sıra, tüm gerici güçlerin desteğini sağlıyarak, faşizmi getirmeye uğraşmaktadır. Mevcut hak ve özgürlüklerin son kalan kırıntılarınıda yok etmek için, en yetkili ağızlardan, «anayasa değişiklikleri» önermekte ve böylece emekci yığınların gelişen mücadelesini, işçi sınıfının verdiği ekomonik-politik mücadeleyi durduracağını, ezebileceğini zannetmektedir.

Bizim, işçi sınıfı sosyalistleri olarak, bu gelişime karşı çıkmamız, sömürücü sınıfların gerçek yüzünü teşhir ederek, mümkün olan en geniş yığınların demokratik mücadele içine çekmemiz gerekmektedir. Faşizm tehlikesi gelip geçici bir sey değildir. Demokratik halk ikditarı kuruluncaya kadar, bu tehlike her zaman kendisini gösterecektir. Bunun karşısında bizim, en temel görevlerimizden biride, kitlelere, sömürücü asalak sınıfların, bir avuç para babasının çıkarlarını savunan faşizmin gerçek yüzünü teşhir etmek ve böylece onu kitlelerden tecrit etmek olmalıdır.

Ancak, bu gün Türkiyede, işçi sınıfı hareketinin karşısına, özünde emekçi yığınların verdiği mücadeleyi saptırmayı, yanlış bir yöne kanalize etmeyi amaçlayan ve yine tekelci burjuvazinin bir kesiminin tercihi olarak kendisini gösteren, **sosyaldemokrasi** çıkmaktadır. Kapitalist düzenin çıkmazı karşısında kendilerine bir çıkış yolu arayan geniş emekçi yığınlar, sosyal-Demikrasinin, yani C.H.P nin kuyruğuna takılmaktadırlar. Ve bugün Sosyal-Demikrasi, her zamankinden daha fazla bir şekilde, daha geniş yığınlar içine yayılmaktadır. Özellikle işçi sınıfı içinde güçlenmekte, sınıfın en büyük iki örgütüne hakim olmaktadır. Bugün D.İ.S.K. soldan, Türk-İş ise sağdan CHP'nin en büyük destekçisi haline gelmişlerdir.

İşte, özellikle işçi sınıfı içinde gittikçe güçlenen, gün geçtikçe daha geniş yığınları peşine takan sosyal demokrasiye ve bu görüşün savunucusu CHP'ye karşı, bugün her zamankinden daha aktif şekilde bir mücadele yürütmek zorundayız. Burada hemen şunu belirtelim ki, sosyal demokrasiye karşı mücadele metodlarımız, faşizme karşı verdiğimiz mücadele metodlarından çok farklıdır. Biz burada aktif mücadele derken, onun karakterini, kitlelere alabildiğince teşhir etmeyi anlıyoruz.

Demokratik mücadele platformunda, sosyal demokratlarla güç birliği yaparız. Ve yine bu mücadele içerisinde onların çıkmazını göstererek, sosyalizme kazanmaya, bu yönde örgütlemeye çalışırız. Kitlelere özellikle işçi sınıfına sosyal demokrasinin iç yüzünü açıklayarak, tek kurtuluş yolumuzun **sosyalizm** olduğu gerçeğini daha açık bir şekilde göstermeliyiz. Özellikle bugün sosyal demokrasinin işçi sınıfı içinde kurumlaşmasına karşı çıkarak, işçi sınıfına kendi ideolojisini yani sosyalizmi götürmeliyiz. Bu yönde örgütlenmesi için mücadele etmeliyiz.

Bizim görevimiz, işçi sınıfı sosyalistlerinin görevi, bugün, bir burjuva düşüncesine karşı, diğer bir burjuva düşüncesini çıkartmak değil, kendi ideolojimizi, sosyalizm çıkartmak olmalıdır. Burjuva ideolojisine karşı işçi sınıfı ideolojisi, KAPİTALİZME karşı SOSYALİZM. Bunun ortası yoktur. Biz, hiç bir zaman bu noktada tavizkar olamayız.

SEÇİMLERDE SOSYAL DEMOKRASİYE KARŞI, ÇEŞİTLİ GURUPLARIN TAVRI NE OLDU?

Seçimler, birçok kitle eylemi gibi, yine reformistlerin, sahte sosyalistlerin gerçek yüzlerini ortaya çıkardı. Onların işçi sınıfını nasıl burjuvazinin kuyruğuna taktıklarına bir kere daha şahit olduk. «Her türden» sosyalist parti ve «sol» sapma guruplar, geniş emekçi yığınları sosyal demokrat CHP'nin kuyruğuna takmak için el birliği yaptılar. Binbir dereden su getirerek, kitleleri CHP'ye oy vermeye çağırdılar. Var olan faşizm tehlikesini göstererek sosyal-demokrasiyi güçlendirmenin bugün tek görev (!) olduğunu söylediler. CHP iktidara gelirse ortamın düzele-

(Devamı s. 7 de)

Üniversite Geçliğinin Örgütlenmesi ve Federasyonlaşması

— İlhan ÖZCAN —

Hatırlanacağı gibi, 12 Mart Faşizminin yaptığı ilk işlerden «en önemli» olanı, Sosyalist ve ilerici örgütleri kapatmak oldu. Hemen arkasından örgüt yöneticilerini ve üyelerini «cezalandırmak» izledi. Başta sosyalistler olmak üzere, bağımsızlıkçı ve yurtsever unsurların bir kısmı alçakça «öldürüldü» bir kısmı en ağır işkencelerden geçirildi ve çok sayıda ilerici-yurtsever hakkında soruşturma açıldı. Okullardaki öğrenci birlikleri de başta kapatılan örgütler oldu. Üniversite ve yüksek okullardaki öğrenci kitlesi örgütsüzlüğe ve dağınıklığa itildi.

İYÖKD, ADYÖKD, İZYÖKD gibi dernekler kuruluncaya kadar, okullarda bulunan sosyalistler, faşizmin baskı ve teröründen büyük ölçüde etkilendi. Çok sayıda «Sosyalist», polis her an götürebilir korkusuyla yanındaki aynı sırada oturan arkadaşına «sosyalist olduğunu» bile söyliyemez duruma geldi. Hatta «sosyalist» olduğunu, öğrenirler korkusuyla okul içinde kimseyle konuşmamayı tercih etti. Faşist teröre rağmen zor şartlar altında okullarda siyasi çalışma yapanların sayısı oldukça azdı. Bütünüyle bireyseldi. Irkçı-şoven ideoloji temsilcileri istedikleri gibi çalışabildi. Taşradan gelen yeni unsurları, özellikle yoksul aile çocuklarını yatacak yer, defter, kitap, teksir v.s. gibi olanaklar sağlıyarak, karşılığında ırkçı-şoven ideoloji ile etkilemeye çalıştılar.

Burjuvazi bu durumdan yararlanarak, okulların yakınlarında diskotek, lüks kıraathaneler v.s. açarak öğrencilerin «hippileşmesi», «boş vermiş»leşmesi için elindeki imkânları seferber etti.

1960 Anayasasıyla getirilen üniversitelerin nisbi özerkliğinin, faşizmin, tamamen ortadan kaldırması, başta varolan siyasi bağımlılığı tamamen hukuksal olarak yasalarla perçinledi. Böylece uzun süre yüksek öğrenim kurumlarının, egemen sınıfların (siyasi iktidarlarının) güdümüne sokulması sağlanmıştır. Okul yönetimlerinde, öğrencilerin temsil edilmeleri ortadan kaldırılmasıyla yönetimlerdeki, büyük sermayenin, işbirlikçilerinin işi kolaylaştı. Öğrencileri politikadan uzaklaştırmak dünya ve ülke sorunlarıyla ilgilenmesini önlemek için yönetmenlikler hazırlayıp uyguladılar. Uyguluyorlar. Sonuç olarak bu dönemde örgütlü olan hakim burjuva ideolojisi (izafi olarak) güçlenebildi. Burjuva kültürünün etkisi arttı. Öğrenci yığınlarının bir kısmının boşvermişleşmesi sömürü düzenin bir parçası olarak kalmasının koşulları yaratıldı.

FAŞİZM SONRASI DEMOKRATİKLEŞME VE İYÖKD BENZERİ ÖRGÜTLENMELER

İşçi - emekçi yığınlarının her geçen gün gittikçe artan tepkisiyle karşılaşan faşizm, yavaş yavaş yerini snırlı bir Burjuva Demokrasisine bırakmaya zorlandı. Ortamın demokratikleşmesi, öğrencilerin örgütlenmesini de gündeme getirdi. Öğrenci gençliğin anti-faşist, yığınsal örgütlenmesi nasıl olmalıydı? Ne şekilde bir örgütlenme olmalıydı ki, öğrencilerin anti-faşist güçlerini alabildiğine genişlemesine kucaklayabilsin. Okullara yapılan faşist saldırılara karşı, okullarda faşist ideolojiye karşı, üniversitelerin demokratikleşmesi için, egemen sınıfların çıkarına uygun eğitim sistemine karşı, hepsinden önemlisi geniş öğrenci yığınlarının sınıf mücadelesinde, işçi sınıfına, sosyalist harekete kazanabilmek için, işçi sınıfının ve emekçi halkımızın sömürüye karşı verdikleri mücadelenin saflarında yerini alabilmesi için...

Sorun böylece ele alınması gerekirdi.

Sosyalist hareketimizin içinde bulunduğu durum yukarıda saptadığımız ana hedeflere uygun örgütlenmeye yönelmeyi önlenmesi, bunun yerine «dar grup» çıkarlarının öğrenci gençlik yığınları içinde parsa toplamayı hedeflemesi, İYÖKD, ADYÖKD' İZYÖKD gibi amaçları ve hedefleri belli olmayan şekilsiz örgütleri ortaya çıkardı.

İYÖKD, ADYÖKD, İZYÖKD gibi örgütlerin bulundukları şehirlerdeki öğrenci gençliğin alabildiğine genişlemesine kütlesel, anti-faşist örgütlenmesini sağlıyacak. Araç olması, sağlanabilseydi. Yani, fiili okul öğrenci birliklerinin kurulmasına yönelseydi, tarihsel olarak doğru olurdu.

Başta İYÖKD'ün kurulması ne kadar gerekli idiyse, okul öğrenci birliklerinin kurulmasına yönelmeyişi ve kendisinin yüksek okul öğrenci birliklerinin federasyonu haline gelemeyişi de, o kadar deterministti. Çünkü bu tip örgütlerin kurulmasına önayak olan belli bir siyasi eğitimin, öğrenci çevresindeki temsilcilerinin amaçları yukarda saydığımız hedeflere ulaşacak biçimde örgütlenme değil, tam tersine parsa toplamaktı. Gençlik içinde, ne pahasına olursa olsun kendi siyasal eğilimlerinin hakim olabilmesiydi. Kaçınılmaz olarak ta bu gençlik örgütlerinin yönetimlerinde ağırlık sağlayan, başka siyasi eğilimlerinin de derdi aynı aynı olacaktı. Öyle de oldu ve hatta bu durumu sürdürebilmek için, sözde demokratik ve yığınsal denen İYÖKD, gerçekte (atamalı ŞUBE leşmeye giderek) ne olduğu belli olmayan örgüt haline geldi. Dernekte görev alan hemen herkes «sosyalist»ti.

Son tahlilde, anti-faşist öğrenci yığınlarını örgütlemek gerekirken sadece «sosyalistlerin» bir kısmı ancak örgütlenebildi.

Sosyalistler öğrenci kitlesinin yığınsal örgütlerini genelde sınıf mücadelesinde ittifaklar sorununun bir parçası olarak değerlendirmek zorundadır. Emperyalizme ve faşizme karşı yurtsever ve demokrat olan en geniş öğrenci kitlesinin güçlerini toplayarak işçi sınıfı ile beraber mücadeleye katılmasını sağlamalıdır. İşçi sınıfının nihai hedefine ulaşmasına yarayacak biçimde kitleleri teorik-pratik alanda daha ileri adım attırmak için yığınsal örgütlenmeler oldukça önemlidir.

Kitlelerse bu örgütlenmeleri genelde, kitlesel haklarının ve çıkarlarının kazanılmasında ve korunmasındaki öneminden dolayı gerekli görürler. Temelde bu yüzden savunurlar.

İYÖKD'ün gerçekte sadece «sosyalist»lerin görev aldığı «sosyalist örgüt(?)» haline gelmesi, en küçük birimlerde örgütlenmeyi ihmal etmesi, hatta engellemesi, okul içerisinde gerici uygulamalara, faşist saldırılara, emperyalizme karşı eylemlere, anti demokratik yönetmeliklere karşı verilen mücadelelerde sosyalistlerin yalnız kalmasını getirdi. Kaçınılmaz sonucu da sosyalistlerle ani-faşist yurtseverler arasında ortak hedeflere yönelmiş ittifak sağlanamadı. Buralarda yapılması gereken siyasi çalışmada güdük kaldı. Ayrıca okullara yönelen faşist saldırıları sadece sosyalistlerin! göğüslemesi, adeta jandarmalık yapması (!) karşı güçlerin işine yaradı.

Burada hemen şunu da belirtelim ki, sadece sosyalistlerin uğradığı ve fiilen sosyalist örgüt haline gelen bir yapıda, halen biz demokratik kitle örgütüyüz diyerek, kendi üyelerini tam bir sosyalist çalışmanın içine sokamaması, çalışmanın niteliğini sadece ve sadece «demokratik çalışma» ile sınırlaması geriye doğru atılmış bir adımdan başka birşey değildir. Biz, bu tip örgütlenmelerin «ikili yapıları» olduğunu söylerken (bir yandan sosyalist kadro örgütü, diğer yandan ise kitle örgütü olma arzusu) bu çıkmazı belirtmeye çalıştık. Bu tip bir mekanizmadan, görevlerini yerine getirmesi, —üstelik yanlış bir politik hat izleyerek— bekleyemezdik ve bunu baştan beri çeşitli yollarla da belirttik.

Sosyalistler ilke olarak, sınıf mücadelesinde öğrenci gençliğin de, sınıfsal kümelenmesine tekabül eden siyasal bölünmeleri örgütsel planda savunmalıdır. Öğrenciler içinde sosyalistlerin daha ileri örgütlenmelerini, sömürüye karşı, ücretli köleliğe karşı, üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermek için, en başta işçi sınıfının ve emekçilerin kurtuluşu olan SOSYALİZM için örgütlenmeleri zorunludur.

Fakat böyle sosyalizm hedefindeki sınıf örgütlenmelerini yaratmak, güçlendirmek sosyalistlerin diğer kitlelerden ayrılmasını getirmez. Yalnız kalmasını getirmez. Aksine daha aktif, daha örgütlü olarak kitlelerle sıkı bağlar kurulması doğrultusunda, daha örgütlü olarak yoğun bir çaba harcanmasını sağlar. Üniversite gençliği örgütsüzlük içinde ne yapacağını bilemez durumda bulunmaktadır. Üniversite öğrencisinin örgütlenme düzeyi, düne göre bugün çok daha geridir.

Bugün hâlâ Üniversitelerdeki durum böyle ise bunun nedeni, öğrenci gençliğin genel çıkarları ve sorunlarının temelinde, yığınsal örgütlerinin yaratılamamasında ve bu tip örgütlerdeki çalışma anlayışının kavranılmamasında aranmalıdır.

Genç Sosyal Devrimciler Birliği ve **Sosyalist Gençlik**, başından beri öğrenci gençliğin yığınsal örgütlenmesinin gerekliliğini ve örgütlenme ilkelerini açıklamıştı. Öğrencilerin fakülte birimlerinin kurulmasını ve bunların rektörlük, şehir esasına göre federasyonunun gerektiği ilkesini ortaya koydu. Ancak başka siyasi eğilimleri olan gruplar tarafından karşı çıkıldı, geçiştirildi.

Sosyalistler açısından okul öğrenci birliklerinin önemi 12 Mart faşizmi ile kaybedilen demokratik mevzilerin fiilen vura vura tekrar geri alınmasının zorunlu tek yolu olarak değerlendirilmelidir. Okullarda resmi öğrenci birliklerinin kurulmasını engelleyen polisiye dernekleri, okul yönetimi tarafından tanınmasını önlemek, bunun yerine anti-faşist daha çok sayıda, gerçekten öğrencileri temsil eden öğrenci birliklerinin okul yönetimi tarafından fiilen tanınmasının sağlanması gerekmektedir.

Bugün önümüzde duran hedef, dünkünden çok farklı değildir. Fakat daha acil bir şekilde kendisini gündeme getirmektedir. Saldırıların giderek yoğunlaştığı, hakim gerici sınıfların emekçi yığınlara karşı yeni oyunlara giriştiemekçi yığınlara karşı yeni oyunlara giriştiği günümüzde, bu görev daha acil bir şekilde kendisini hissettirmektedir. Üniversite gençliğinin, hızla **anti-faşist anti-emperyalist** nitelikli demokratik kitle örgütlerinin yaratılması, ancak örgütlenme için **örgütlenme değil, bilimsel** doğrulara uygun bir şekilde doğru ilkeler etrafında birleşerek gerçekteştirilecek olan bir örgütlenmenin yaratılması kaçınılmaz bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesi için üniversitedeki tüm ilerici, yurtsever arkadaşların aktif bir çalışma göstermesi gerekmektedir.

Ancak bu şekildeki bir çalışma ile, faşist saldırıların karşısına mümkün olan en geniş gençlik yığınlarını çıkartabilirsek, işte o zaman, düşmanı kitlelerden tecrit edebiliriz ve ancak o zaman en geniş yığınların mücadele içinde demokratik eğitimini sağlayabiliriz.

GENÇ SOSYAL DEVRİMCİLER BİRLİĞİ DİYARBAKIR MERKEZ ŞUBESİ ATANDI

1. KEMAL POLAT (Başkan)
2. TURGAY ŞENGÜLER (Sekreter)
3. HAYATTİN Ad (Sayman)
4. ERKAN KARAGÖZ (Üye)
5. ZİYA LAÇİN (Üye)

ADRES:
GAZİ CADDESİ
ÇARŞILI İŞ HANI
KAT: 4, No. 30
DİYARBAKIR

Ö Z Ü R

Geçen sayıda elimizde olmayan sebeblerden, bir takım yanlışlıklar yapılmış ve özellikle 2. sayfada yazılar karışmıştır.

Bu sayıda da yine 4. sayfada dizgi hatası yapılmıştır. 5. sütunda 12 nci satırdan grev ve lokavt karşılaştırılmasının verildiği bölüme kadar olan kısım, 4. sütun 27 nci satırdan sonra okunacaktır.

Okuyucularımızdan özür dileriz.

G.S.B. Ankara... Şubesinin seçimlerle ilgili Bildirisi

12 Ekim seçimleri geldi. Burjuva politikacıları yine halkımızın karşısına çıkıp oy isteyecekler.

Ancak bu seçimler de diğerleri gibi aynı oyunun tekrarından öteye gitmeyecek, burjuvazi bu seçimlerde de sömürüsünü zorla halka onaylatacaktır.

Halkımızın yıllarca «sağmal inek» gibi oy davarı olarak görülmüş; işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza «şu Parti'nin peşinden gidipte mi sömürüleyim, yoksa bu Parti'nin mi?» tercihinden başkası tanınmamıştır.

50 küsur yıllık Cumhuriyet tarihinde, halkımız çoğu kez «al birini vur ötekine» misalinde burjuva politikacılarından, patronların temsilcilerinden başka kimseyi görmemiştir.

Burjuvazi çeşitli ayak oyunlarıyla işçi sınıfımızın bağımsız politikasının temsilini önlemiş, gerek anti-demokratik seçim kanunu ile gerekse de 141-142 faşist ceza kanunu maddeleri ile her türlü girişimi engelleme yoluna gitmiştir.

Seçimlerde burjuvazi işçi sınıfımız ve emekçi halkımızla alay etmektedir. Birisi 12 Mart işkencecilerinden bir sıkı yönetim komutanını, üç devrimcinin ipini çeken hakimi aday gösterirken; öteki; «umut» olma iddiasında olanı ise onların ağababalarına, 12 Mart muhtırasına imza atanlara partisinde kucak açıyor, aday gösteriyor. Bunlar 12 Mart faşizminin icraatçılarıdır ve halkımız onlardan hesap sorulmasını istiyor. Geçmişe sünger çekelim diyenlerin, işkencecilerden hesap sorulmasını engelliyenlerin niyetleri belli oluyor.

PATRONLARA YENİ YOL, «DEMOKRATİK SOL»

Bu seçimlere burjuvazinin geleneksel partilerinin yanında bir «yeni»si, halkın umudu olma iddiasıyla giriyor. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız faşistleri tanımaktadır. Aynı şekilde sınıf mücadelesini inkâr eden, ezenle ezilenin bir arada yaşaya billeceğini savunan sosyal-demokrasinin yada ülkemizdeki adıyla «demokratik sol» unda maskesi düşmektedir. İşçi sınıfımız burjuva partilerinin tümüne «hayır» diyor; «bizi bizden başka kurtaracak olan yoktur Kurtuluşumuz Devrimci Sosyalizmdir.» Ve bu amaca varmak için biz bütün imkânları kullanır, herşeyden faydalanırız. İşte parlamento bunlardan biridir.

Görevimiz tarihi anlamda değerini yitirmiş ise de, hâlâ kitlelerin gözünde bir çıkar yol olan parlamentodan faydalanmak, onu düzeninin ve kurumlarının teşhiri, kitlelerin sosyalizm yolunda uyandırılması ve eğitilmesi yolunda bir kürsü olarak kullanmaktır.

Bu açıdan devrimci durumun yükseldiği dönemler hariç sosyalistler seçimleri boykot etmez, aksine ona katılarak kitleleri sosyalizm bayrağı altında toplarlar.

Ancak bugün «işçi sınıfının partisi» olduklarını iddia eden «her türden parti» kitleleri sosyalizm bayragı altına değil, şu veya bu yolla sosyal demokrasinin kuyruğuna çağırmaktadırlar.

Tercihimiz burjuvazinin şu veya bu temsilcisine değil, sosyalizm lehinde olmalıdır. İşçi sınıfının önünde duran kazanılması gereken siyasi ve ekonomik talepler vardır:

Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapatılmalıdır.

141-142 kaldırılmalıdır.

Tüm siyasi tutuklular salıverilmelidir.

Ulusların ve dillerin eşitliği ve özgürlüğü sağlanmalıdır.

Her türlü ikili anlaşmalar feshedilmeli, Nato ve Çento'dan çıkılmalıdır.

Referandum yasalaşmalıdır.

Lokavt kaldırılmalıdır.

Tarım iş kanunu çıkarılmalıdır.

İş kanununun 13, 17 ve 24. maddeleri kaldırılmalı, iş güvenliği sağlanmalıdır.

8 saatlik işgünü, 40 saatlik hafta uygulanmalıdır.

Kadın işçiler için eşit işe, eşit ücret verilmelidir.

Genel grev hakkı tanınmalıdır.

İş kanununun 5. maddesindeki çıraklık istisnası kaldırılmalı, iş kanunu genç işçilere uygulanmalıdır.

Taleplerimizi savunalım, onları kitlelere yayalım, devrimci sosyalizmin bayrağını daha da yukarılara çıkaralım.

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK - DEMOKRASİ SOSYALİZM KAVGAMIZ!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

Erden Akbulut
G.S.B. Ankara Merkez Şube Başkanı
Genç Sosyal Devrimciler Birliği
Anafartalar Cad. Adliye yanı 91/6
ULUS

M.C. İKTİDARI IRKÇI ŞOVEN BASKILARI YOĞUNLAŞIYOR.

Son günlerde ülkemizde, faşist saldırılar yoğunlaşmakta, MC hükümeti resmi ve sivil faşist güçleriyle emekçilerin verdiği mücadeleyi ezmeye çalışmaktadır. Faşist MC iktidarı, emekçilerin gittikçe artan yoksulluk karşısında verdikleri mücadeleyi bu yolla durdurabileceğini zannetmektedir. Yine bütün faşist iktidarların yaptığı gibi, yalnız, bununla yetinmemekte, fakat aynı zamanda Irkçı-Şoven baskılarını da artırmaktadır. Doğuda senelerdir süren bu şoven baskılar, çeşitli biçimler altında kendisini göştermektedir.

Son olarak ta, Lice deprem felâketi diye gösterilen, özünde bu düzenin köhneleşmişliğini gösteren, sadece bunu değil aynı zamanda Irkçı-Şoven baskıları da daha açık bir şekilde gün ışığına çıkartan «Toplu bir katliamı» Irakta, Şoven Baask rejiminden kaçarak Türkiye'ye sığınan 40 yoksul kürt köylüsünün, İnsan hakları evrensel beyannamesi bile gözardı edilerek, tekrar iade edilmesi ve son alarakta, Hakkari'de 6 Jandarma ve bir sivilin ölümü sonucunda meydana gelen olaylar zinciri, MC hükümetinin niteliğini, kimlerin hizmetinde olduğunu, onun Irkçı-Şoven karakterini açıkça göstermektedir.

Hakkari'de meydana gelen olayın kendisi değil, ama olaylar sonrasında, köylerde emekçiler üzerine uygulanan baskı, estirilen terör, Hakim gerici güçlerin her olaydan faydalanarak, en ufak şeyleri bahane ederek,, nasıl bir sindirme politikası güttüklerini ortaya koymaktadır. Bürjuvazi, Onun hükümeti, basını hep bir ağızdan «baskı yapılmadığını», «Köylülerin, köylerine dönebileceklerini» tekrarlayıp duruyorlar? Fakat yine bir diğer sermaye gazetesinde çıkan ve dağda, köylülerle yapılan röportajda, köylüler, «Öldürülmekten korkuyoruz. Olayla ilgili brkaç kişi olduğunu söylüyorlar, fakat 70 kişi hakkında tutiuklama kararı var, biro o kadarı da gözaltına alındı. ÖLDÜRMEZLERSE TESLİM OLURUZ» diyorlar. Birincisi, gerici güçlerin emekçi yığınlarını aldatmak için yalan söylediği, ikincisi, ise, Hakkari'nin, Tuzluca köyü ve çevresinde alabildiğine bir ırkçı-şöven baskının olduğu.

Eğer senelerdir süren ve halen en adice sürdürdüler bu şöven baskılar olmasa, yüzlerce kürt köylüsü, erkek çocuklarını da yanlarına alarak neden kaçıyorlar? Bu olay, yani 7 yaşındaki çocuklara varıncaya kadar göçetme olayı, senelerdir süren baskının bir neticesi değilmidir? Yıllardır varolan bir dilin yasaklanması ve konuşturulmasına bu baskının sonucu değilmidir?

Evet, sermaye yalan söylemektedir. Kitleleri aldatmaya çalışmaktadır. Bu gün de, dün olduğu gibi, 12 Mart faşizminde olduğu gibi, baskılar alabildiğine sürmektedir.

Bu baskılara karşı çıkmak, olayların gerçek yüzünü açıklamak bütün çalışan insanların, sosyalistlerin, tüm ilericilerin görevidir.

KAHROLSUN FAŞİZM

KAHROLSUN IRKÇI - ŞÖVEN BASKILAR

YAŞASIN HALKLARIN VE DİLLERİN EŞİTLİĞİ

YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

Faşist ispanya Yönetimi Yurdumuzda da Protesto Edildi.

40 yıldan beri FAŞİZM altında inleyen İspanya'da, İspanya halkları Franco faşizmine karşı yiğitçe mücadele etmektedirler. Bu mücadele geçtiğimiz haftalarda Franco'nun, ikisi Bask ve üçü İspanyol yurtseveri hunharca öldürmesi ile faşizmin iğrenç yüzü bir kere daha sergilendi. Bu canice olay bazı burjuva devletleri de dahil olmak üzere tüm dünyada büyük bir tepkiyle protesto edildi.

Bu olay bizim ülkemizdeki tüm ilerici yurtsever ve sosyalistler tarafından tepkiyle karşılandı. Bu tepki yer yer büyük protesto olaylarına dönüştü. İstanbul'da İspanyol Hava Yolları basıldı, camları kırıldı, Lâleli'de «Kahrolsun Faşizm», «Katil Franco», «Bask'lara Özgürlük» sloganları haykırarak yürüyüş yapanlar Aksaray meydanında Franco'nun maketini yaktılar. Aynı zamanda Franco faşizminin nasıl geldiği ve bugüne kadar yaptığı tüm iğrençliklerini ve Bask'lara yapılan baskı, zulüm ve terörünü anlatan kısa bir konuşma yapıldı. Daha sonra kalabalık slogan oatarak dağıldı.

Aynı zamanda TSİP ve TEP'in düzenlediği toplantının dağılmasından sonra kalabalık bir grup İspanyol konsolosluğu önüne kadar yürüyerek konsolosluğun camlarını kırıp dağılmışlardır.

Protestolar, Ankara'da Konsolosun evine bomba atılarak, aynı zamanda Ankara Belediye reisi Dalokay'ın Konsolosluğun elektriğini ve suyunu kesmesi ile devam etmiştir. Fakat Franco faşizminin kan kardeşi MC faşizmi Dalokay'ın bu protesto girişimini engellemiş ve Dalokay hakkında dava açtırmıştır.

12 MART

1969 ve 1971 yılları Türkiye'de ekonomik ve politik bunalımın en fazla derinleştiği yıllar oldu. 1969 ve 1971 yılları, ekonomik ve politik bunalımın, bütün ülkeyi kapladığı, toplumun bütün kesimleri içersinde derin çalkantılar yarattığı yıllardı. Daha önceki yazımızda da anlattığımız gibi, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçilerin kapitalist düzenin çıkmazına karşı verdikleri mücadele, bu yıllarda, oldukça yoğunlaşmıştı. Bu yıllar, işçiler, köylüler, öğrenciler, memurlar ve hatta yüksek düzeydeki bürokratların, ordunun alt kesimleri ekonomik ve demokratik hakları için örgütlendiği, mücadeleye girdiği yıllardı. İşte gelişen bu mücadeleler, bir 15-16 Haziran büyük işçi direnişi, hemen hemen bütün Türkiye'de üniversite öğreicilerinin katıldığı boykotlar, köylülerin toprak işgalleri, burjuvazinin rahatını kaçıran en önemli etkenler olmuştu.

Yine bu yıllar, Sosyalist hareketin güçlendiği, Sosyalizmin geniş yığınlar içerisinde yayıldığı yıllardı. Sosyalist ajitasyon ve propaganda örgütsüz bir şekilde de olsa en yüksek seviyesine ulaşmıştı. Kendisine bir çıkış yolu arayan geniş emekçi yığınları, bu ajitasyon ve propagandanın da etkilemesi ile örgütlenmek ve bu sömürü düzenine karşı mücadele etmek arzusu içerisinde idi.

Hâkim sınıflar, AP iktidarı vasıtasıyla, işçi sınıfı ve diğer emekçilerin mücadelesini ezebilmek ve sömürü düzenini devam ettirebilmek için baskı tedbirlerini gittikçe yoğunlaştırıyorlardı. Özellikle bu baskılar 1970'deki 15-16 Haziran olaylarından sonra

en yüksek düzeye ulaştı. Sermayenin açık ve gizli güçleri, yeni şiddet tedbirlerinin getirilmesi için yoğun bir çabaya girdiler. Toplum jandarmasının kurulması (gerçi bu gerçekleşmedi), polis güçlerinin fazlalaştırılması gibi gerici tedbirler için büyük mâli fonların ayrılması, bütün burjuva partilerinin ortak desteği ile parlamentodan geçti. Bunun hemen arkasından yenileri geldi. Ceza Kanunundaki bazı maddeleri ağırlaştıran, bazılarının yerine yenilerini koyan, kanun tasarıları, hükümet tarafından meclise sunuldu. Bu tasarıya göre, işçilerin fabrika işgal ve oturumları, devlet memurlarının direnişleri, üniversitelerdeki hareketler ve duvarlara yazı yazma veya pano asma v.s. gibi hareketler için ağır hapis cezaları getiriliyordu. Bu ve bunun gibi getirilen faşist yasalarla, burjuvazi, 1961 Anayasasının getirdiği hak ve özgürlükleri birer birer ortadan kaldırmak istiyordu.

Sunay - Tağmaç ve Gürler - Batur çeteleri «Devletin bütünlüğü», «Anarşiye son vermek» gibi demagojik sloganlarla, bir yandan hâkim sınıfları kendi içlerinde birleştirmeye bir yandan da kendi faşist cuntaları için taban yaratma çabası içinde idiler. Bu faşist çetelerin açık tehditleriyle, parlamentodan bütün gerici yasalar, muhalefetle karşılaşmadan geçiyordu. Bunlar, «Atatürk'çülük», «reformların gerçekleştirilmesi» gibi demagojilerle küçük burjuva aydınlarını peşlerine takmaya ve siyasi kadrolarını oluşturmaya çalışıyorlardı.

Hâkim sınıflar içersinde, geniş emekçi yığınlarının gelişen mücadelesini zorla bastırma eğilimi bu şekilde gelişirken, kendi içlerindeki çıkar çelişkileri de hızla derinleşiyordu. Emperyalist dünyadaki derinleşen ekonomik bunalım, Türkiye kapitalizmini de geniş ölçüde etkilemişti. Burjuvazi, özellikle sanayi burjuvazisi, geniş ölçüde finansman darlığı çekiyordu. AP iktidarı sanayi burjuvazisinin bu isteğini karşılayabilmek için ilk önce iki yola başvurmuştur.

Birincisi, vergilerin arttırılması: AP iktidarı için, emlak vergisi gibi vergileri kabul etmek bir zorunluk haline gelmişti. Bu ise AP içinde çatlamalara yol açtı. AP içindeki kopuşa varan bu çatlama, bunalımı hafifletme girişimine politik bir sınır koymuştu.

İkincisi, kârları yükseltmek ve böylece sermayenin yoğunlaşmasını sağlamak için ekonomik yükleri işçi sınıfına yükleme gerişimleri. Bunun için de AP hükümeti, sendika ve grev kanunlarında değişiklikler yapmak istemiş, 15-16 Haziran direnişiyle işçi sınıfını karşısında bulmuştur.

Böylece kârları yükseltme girişimlerinin hem kendi içinde, hem de kendi dışında kapanması, AP iktirarını iki ekonomik operasyona götürmüştür. Bunlardan biri, memur maaşlarının artırılması, amaç iç pazarın açılması. İkincisi ise devalüasyon girişimi; amaç, dış pazarın yaratılması. Bu ise bizzat tekelci burjuvazinin kendi içindeki çıkar mücadelesini kızıştırdı. Çünkü, bu kararla ithalata bağlı, montaj sanayi ağır bir darbe yerken, ihracat yapan tekstil, gıda v.s. sanayi ve bunları elinde bulunduran Akbank - Has Holding gibi finans guruplarının büyük vurgunlar vurması sağlanıyordu.

Bunun karşısında, montaj parçalarının ithal fiyatlarının yükselmesi, montaj sanayinde satış fiyatlarının da yükselmesine yol açtı. Bunun tabii sonucu olarak da üretim fazlası ve stoklar arttı. Bu sanayide, bir çok fabrika, üretimi düşürdü veya kapandı. Bu durum ise Vehbi Koç, Eczacıbaşı gibi büyük sermayedarların AP'ye karşı tavır almasını getirdi.

Buraya kadar yazdıklarımızın kısaca özetlersek: Emperyalist dünyanın içine düştüğü ekonomik ve politik buhran, Türkiye'de de kendisini daha şiddetli bir şekilde hissettirmiştir. İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin verdikleri ekonomik - demokratik ve hatta yer yer siyasal hedeflere yönelik mücadelesi, hâkim sınıfların içine düştükleri bunalımın daha da derinleşmesine yol açmıştır.

Bu gelişim içersinde, hâkim sınıflar arasındaki ittifak bozularak çözülme başladı. Böylece, bir yandan emekçi yığınların hâkim gerici sınıflara karşı verdiği mücadele, diğer yandan ise hâkim sınıfların kendi içindeki mücadele, AP iktidarının iyice yıpranmasına ve başka alternatifler aramasına yol açtı.

RADİKALLERİN KONTROL ALTINA ALINMASI...

Finans guruplarının ordu içindeki uzantısı olan Sunay - Tağmaç ve Gürler - Batur çeteleri, birbirlerini tasfiye edemeyince, işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesine karşı uzlaşarak kendi aralarında ortak tavır aldılar. 12 Mart muhtırasını cerek, AP iktidarını devirdiler. Burada hemen şunu da belirtelim ki, bu uzlaşmanın bir diğer amacı da, ordu içindeki radikallerin temizlenmesiydi. Onların yapmağı tasarladıkları atılımı sindirmek (reform demagojileriyle) ve pasifize etmekti.

12 Mart darbesiyle iktidara gelen gerici çeteler, parlamentoyu feshedemediler. Bunun en büyük nedeni kitle dayanağından yoksun olmalarıydı. Dimitrov bunu şu şekilde açıklıyor: «Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulamadığı ve faşist burjuva kampın çeşitli gurupları arasındaki (toprak ağaları ve tefeci tüccar kesimlerinin) sömürüden aldığı payı azaltmak, bu kesimlerin ellerindeki sermayeyi sanayie çekmek, devlet kredi ve teşvik primlerinin sadece kendilerine akmasını sağlamak ve küçük sermayeyi kendi bünyesinde toplamak.

İkincisi, siyasal açıdan, içte gelişen sınıf mücadelesini ezmek, güçlenen sosyalist harekete büyük bir darbe indirmek, dışta ise özellikle ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki yedek kuvveti haline gelmek ve böylece Ortadoğu'da gericiliğin simgesi olarak bir yandan kendi mücadelesini ezmek, öte yandan ise Ortadoğu'da kurtuluş mücadelesi veren Arap Halklarının mücadelesine gözdağı vermek.

İşte 12 Mart faşizminin ve arkalarındaki uluslararası sermayenin isteği bu idi.

ERİM HÜKÜMETİNİN KURULMASI VE EMEKÇİLER ÜZERİNDEKİ FAŞİST TERÖR

İşte 12 Mart muhtırası bu hedefleri gerçekleştirmek için verildi. CHP'den istifa ettirilerek «tarafsız (!)» olan Nihat Erim, ilk hükümeti kurdu. Erim hükümeti kısa bir müddet sonra onbir ilde sıkıyönetim ilân etti. Bu bütün ülkede sıkıyönetim uygulaması olmadığı anlamına gel mez. Onbir merkezin seçilmesindeki amaç oldukça açık tır. Bu merkezlerin tamamına yakın bir kısmı (dokuz merkez) işçi sınıfının yoğun olduğu, iki merkez ise doğu yöresinin merkezi durumundadır.

Erim hükümetinin ilk işi işçi sınıfına, emekçilere saldırmak oldu. Onların en doğal hakları bile gaspedilerek bir terör havası estirildi. Grevler «milli çıkarlara aykırı» gerekçeleriyle ertelendi. İşçiler üzerinde askeri birlikler aracılığıyla terör estirilerek işçi sınıfı sindirilmeye çalışıldı. Sendikalar üzerinde yoğun baskı kampanyasına girişildi. Ve böylece işçi sınıfının en doğal demokratik hak ve özgürlükleri de fiilen yok edildi. Bu dönemde işçi hareketinde büyük bir düşüş, lokavt gibi anti-demokratik uygulamalarda ise büyük bir artış oldu. Örneğin 1971 - 72 yıllarını karşılaştırırsak durum daha açıkça ortaya çıkar:

Yıl Grev Sayısı

sındaki mücadelenin keskin olduğu bazı ülkelerde bu rejim ilk önce parlamentoyu feshetme yoluna gitmez. Sosyal demokrat partiler de dahil olmak üzere öteki burjuva partilerinin de biraz meşrutiyet elde etmesine göz yumar.» (Üçüncü Enternasyonal'e rapor). Yukarıda da belirttiğimiz gibi Türkiye'de de durum bundan farklı olmadı.

12 MART DARBESİNİN AMACI NE İDİ?

12 Mart muhtırasının amaçlarını iki bölüm içinde inceleyebiliriz: **Birincisi**, ekonomik açıdan emperyalist ve yerli tekellerin sömürüsünü güçlendirebilmek için şunları yapmak istiyordu:

1 — İşçi sınıfının ekonomik mücadelesini ezerek artı değer oranını yükseltmek.

2 — Küçük üreticinin taleplerini karşılamamak, tarım ürünlerinde öngörülen taban fiyatları düşük tutarak tarımdan sanayie kaynak aktarmak.

3 — Küçük memurların örgütlenmelerini engelleyerek ekonomik taleplerini geri çevirmek.

4 — O zamana kadar ortaklık içinde bulunduğu, diğer sömürücü sınıfların

1971 35
1972 14
Toplam 49

Grev yapılan işyeri sayısı
87
25
Toplam 112

Lokavt sayısı
2
82
Toplam 84

Lokavta katılan işyeri sayısı
2064
2728
Toplam 4792

Burada da görüldüğü gibi 1971-1972 yıllarında 112 işyerinde greve karşılık, 4792 işyerinde lokavt yapılmıştır. Bu, 12 Mart'ta faşizm uygulamasının niteliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Yine bu dönemde, işçi ücretlerinde büyük bir düşüş görülmüştür. 12 Mart rejiminin hüküm sürdüğü 1971-72-73 yıllarında gerçek ücretler toplam %10'na varan bir düşüş kaydetmiştir. Daha açık bir deyimle tanımlarsak, üç yıl içinde işçi sınıfı %10 oranında yoksullaştırılmıştır. İşsizlik oranı artmış, yüzlerce işçi işten atılarak açlığa ve sefalete itilmiştir. Buna karşı büyük tekellerin kâr oranları ise sürekli olarak artmıştır. Bu da faşizmin sınıfsal karakterini açık bir şekilde ortaya koyar.

FAŞİZMİ

KÜRT EMEKÇİLERİ ÜZERİNDEKİ BASKILAR

Yine bu dönemde şovenizim körüklenerek, kürt emekçileri üzerinde yoğun bir baskı kampanyası ile birlikte sindirme politikası izlendi. Doğu'da toplama kampları kurularak köyler, kasabalar boşaltıldı. Gözdağı vermek için, kürt emekçilerinin çok yakından tanıdığı, faşist generallerin adıyla «tatbikatlar» düzenlendi. Napolem bombaları atarak buğday tarlalarını yaktılar. Silah arama bahaneleriyle kürt köyleri üzerinde yoğun baskılar uyguladılar. Kadınları, erkekleri çırılçıplak soyarak işkence yaptılar, katliamlar düzenlediler, çeşitli yöntemlerle yoksul kürt emeçilerini katlettiler.

İLERİCİ GÜÇLER ÜZERİNDE AZGIN SALDIRILAR DÜZENLENDİ:

12 Mart faşizm döneminde tüm ilerici örgütler kapatıldı. Yönetici ve üyelerine «gizli örgüt» davaları açılarak tutuklandılar, cezalara çarptırıldılar. Kapatılmayan demokratik kuruluşlar, faaliyetlerini kısarak varlıklarını korumak zorunda kaldılar. Hatta bir ara Ecevit CHP'sinin bile kapatılması söz konusu edildi. Burjuva basını dahi kendi kendine sansür uygulaya başladı.

TİP, TÖS, DEV-GENÇ bu dönemde kapatılan en önemli ilerici örgütlerdi. Bunlardan başka daha sayısız ölçüde mahalli demokratik dernekler, hatta sosyal demokrat gençlik federasyonu bile kapatıldı.

Anayasada değişikler yapılarak tüm demokratik haklar kısıtlandı veya tamamen ortadan kaldırıldı. Dernekler yasasında geniş değişiklikler yapılarak dernekler işlemez hale getirildi ve halen bu dernekler yasası bu gün de işlei durumdadır. Hemen burada şunu da belirtelim ki, zaten 12 Mart dönemi boyunca mevcut burjuva yasalarının hiç bir geçerliliği yoktu. Birtakım haklar sadece kâğıt üzerinde mevcuttu ve bunları kullanmak olanaksızdı. Bu dönemde tek geçerli olan faşist terördü. Bu dönemde sadece sermayenin sözü ve çıkarları geçerli idi.

KOMÜNİSTLER VE YURTSEVERLER ÜZERİNDE YOK ETME VE SİNDİRME POLİTİKASI UYGULANMASI

Bu dönemde komünistlerden ilerici yurtseverlere varıncaya dek herkes üzerinde yoğun bir baskı ve terör estirildi. Devrimci güçler Kitle halinde katledildiler, işkence odalarından binlerce insan geçti, binlercesi tutuklanarak günlerce yargılanmayı bekledi.

12 Mart sonrasında devrimciler, kimi kurşunlanarak kimi de işkence odalarında, kimi de asılarak kahpece öldürüldüler.

Nurhak'ta, Kızıldere'de kahpece katlimalar düzenlendi. Sadece bu iki olayda 15 arkadaşımız öldürüldü.

12 Mart faşizminin izleri henüz temizlenmiş değil. Daha bir sürü arkadaşımız hapishanelerde günlerini dolduruyorlar. Kimi ölümle karşı karşıya olduğu halde tedavileri gelişi güzel yapılıyor. Bu gün bizim en önemli görevlerimizden biri de senelerdir hapishanelerde çürüyen arkadaşlarımızın hepsinin serbest bırakılması ve hasta olan arkadaşlarımızın bir önce serbest bırakılarak tedavilerinin sağlanması için mücadele etmek olmalıdır.

Yazı serisi biterken bir takım noktaları açıklığa kavuşturmak gerekmektedir.

Biz her şeyden önce, bu yazı serisi ile Türkiye'de (sürekli faşizm) olduğunu kanıtlamaya çalışmadık, aksine yazı serisi aksini ortaya koyar. Her dönemde çeşitli baskı yöntemleri ile işçi sınıfının ekonomik politik hareketi engellenmeye çalışılmıştır. Ama faşizm olgusu bundan daha ayrı bir şeydir.

Bir ikinci nokta, olarak da hemen şunu belirtelim ki, amacımız, derinlemesine sınıf analizleri getirmek te değildir. Bu çalışma, daha değişik bir çalışmayı gerekli kılmaktadır. Biz burada her şeyi kabaca, ana hatlarıyla vermeye çalıştık. Amacımız 50 senelik, işçi sınıfı mücadelesinin gelişimini verebilmekti.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

Bugün burjuvazi kitleleri yağma edebilmek için ekonomik buhranın tüm yüklerini emekçiler üzerine yıkabilmek için, gelişen sınıf mücadelesinden gözleri başka yönlere çekip savaş kışkırtıcılığını ve bunun hazırlıklarını yapabilmek için demokratik hak ve özgürlüklerin son kalan kırıntılarının da yok ederek faşist burjuva diktatörlüğüne gittikçe artan bir şiddetle sarılmaktadır. Faşizm her ülkede değişik biçimlerde fakat ayni amaca yönelik olarak gelmiştir. Faşizmin bugünkü görevi açıktır: Proletaryanın devrimci sınıf örgütlerini yokedebilmek ve işçi sınıfının öncülerini maddeten ortadan kaldırabilmektir.

Faşizm her zaman için işçi sınıfını ve işçi sınıfı sosyalizmini kendisine baş düşman olarak görmüştür. Ve her zaman içinde ilk saldırısını işçi sınıfının ekonomik ve siyasi hareketine yöneltmiştir. İşçi sınıfının en olağan ekonomik ve demokratik talepleri için giriştiği her eylemi kanla bastırmış, eline geçirebildiği önderleri yoketmiştir.

Faşizm sadece Komünizme mi karşıdır? Hayır.. Faşizm sadece ani-komünist olmakla kalmaz özünde geniş halk yığınlarına da karşıdır. Faşizm sadece işçi sınıfının ekonomik ve siyasi hareketini ezmek için değil ama aynı zamanda diğer tüm emekçileri ve onların politik sözcülerini de ezmek ister. Faşizm bir avuç finans-kapital zümresinin, bir avuç gericinin geniş emekçi yığınları üzerinde baskı ve terörle hegemonya kurmasıdır. Evet, yukarda da belirttiğimiz gibi faşizm geldiği her ülkede önce Komünist Partileri kapatmıştır. Ama hiçbir zaman asla bununla yetinmemiştir. Bu, yani anti-komünizm silahı faşizmin, orta ve küçük burjuva kesimlerini yanına çekebilmek için başvurduğu sahtekârca yollardan birisidir. Faşizmin sadece «komünist tehlikeye» karşı yöneldiğini düşünenler kendilerini acı bir şekilde aldatmaktadırlar. Çünkü faşizm geldiği her ülkede önce komünistlere vurmuşsa hemen arkasından sosyal demokratlara ve hatta burjuva demokratlarına vurmuştur. İşte İtalya, Almanya, İspanya ve Portekiz örnekleri.. İşte Şili'de Allende yönetimine karşı gerici güçlerin peşine takılan orta ve küçük-burjuva kesimlerinin içine düştüğü durum.. Faşist Pinoşe yönetimi orada sadece komünistlere saldırmakla yetinmemiş kendisini iktidara getiren burjuva liberallerini bile susturmuştur.

Bırakalım diğer ülkeleri Türkiye'ye bakalım. Daha dün 12 mart faşizmi sırasında faşist general çetelerini destekleyen zavallı küçük burjuvaların içine düştükleri acınacak hal. Hatırlayalım kurulan sıkıyönetim mahkemeleri sadece komünistleri yargılamadı, işkencehanelerden sadece komünistler geçmedi, bırakalım dünü, bugün şu içinde yaşadığımız ortamda faşizm sadece işçi sınıfı ve onun siyasi müacedelesine mi saldırıyor, hayır. Daha şimdiden faşist çeteler bırakalım küçük burjuva ilerici aydınlarını ama CHP'ye bile saldırmaktan çekinmiyorlar.

Faşizm sadece emekçiler üzerinde alabildiğince terör estirmekle kalmaz, ama aynı zamanda şovenizm de alabildiğince körükler: Halkları birbirine düşman ederek sömürüsünü sürdürmeye çabalar. Dikkatleri bu nokta üzerine çekerek, ekonomik bunalımı, korkunç sömürüyü gözardı eder. Savaş kışkırtıcılığı yaparak, silahlanma yarışını haklı göstermeye çabalar.

Hâkim ulus şovenizmi yaparak, diğer halklar üzerinde alabildiğince baskı, sindirme politikasını uygular. Bunun engüzel örneğini 12 Mart faşizmi sırasında, Doğuda, Kürt emekçileri üzerine uygulanan, insanlık dışı uygulamalarda görürüz. Bu dönemde Kürt emekçileri, toplama kamplarına toplanarak, girişilen çeşitli («tatbikat» larda) terör estirilerek bu politika uygulanmaya çalışılmıştır. Yine bu noktada da dünü bırkalım, daha geçen yıl bir Viranşehir katliamı, bugün Lice'deki durum, Iraklı Kürt emekçilerin, tekrar Irak'a iade edilmesi v.s... İşte bütün bunlar faşizmin niteliğin ve sınıf karakterini ortaya koyar.

Yukarda söylediklerimizin ışığında meseleye yaklaşırsak şu gerçeği görmek zorundayız, bugün faşist saldırılara karşı mücadele için en geniş anti-faşist güçbirliğini oluşturmak zorundayız. Anti-faşist güçbirliğinin en temel öğesi tartışılmaz olarak işçi sınıfı ve onun politik örgütüdür. Bugün faşizme karşı mücadelede en kararlı bir şekilde başından sonuna kadar yürüyecek tek güç zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan işçi sınıfıdır. Ve bu yüzden faşizme karşı mücadelede işçi sınıfı sosyalistlerine büyük görevler düşmektedir. Sosyalistlerin bugün en başta gelen görevleri hiç şüphesizki işçi sınıfının örgütlenmesidir. Fakat sosyalistler özellikle bugün sadece işçi sınıfının örgütlenmesi ile yetinemezler ama aynı zamanda faşizme karşı olan tüm güçlerin — örgütsüzse örgütlenmesi, örgütlüyse mücadeleye kazanılması için mücadele etmek zorundadırlar.

(Devamı s. 7 de)

Yaşasın LİSE GENÇLİĞİNİN MÜCADELESİ

Ülkemizde gençlik deyince öğrenci gençlik, ve sadece onun dar bir kesimi olan Üniversite gençliği akla gelmektedir. Bu geçmiş sosyalist hareketimizin ve demokratik gençlik hareketinin bize bıraktığı olumsuz bir mirastır. 12 Mart öncesinde gençliğin Bağımsızlık-demokrasi mücadelesi yalnızca üniversite gençliğini kapsamış, Orta Öğrenim gençliği bu mücadelenin dışında tutulmuştu. Gerçekte bu dönemde liselilerin bir takım örgütlenmeleri olmuşsa da bunlar tepeden inme, dağınık ve çok yetersiz, asalak örgütlenme biçimleriydi. Bugün de geçmişdeki bu yanlış zihniyetin ve çalışmanın yansımalarını görmek mümkündür. Şimdi bu sorunu daha ilerde tartışmak için bırakarak günümüzde orta öğrenim gençliğinin durumunu inceleyelim:

Günümüzün orta öğrenim gençliği dünkünden daha uyanık ve bilinçlidir. Her an kendini daha ağır bir biçimde hissettiren eğitimdeki aksaklıklar orta öğrenim gençliğini huzursuzlandırmaya ve hareketlendirmeye başlamıştır. İşçi sınıfımızın Bağımsızlık - Demokrasi - Sosyalizm mücadelesinin gelişmesi, emekçi kitlelerin sesinin daha gür çıkması ve kapitalist düzenin çelişkilerinin iyice belirginleşmesi bu gençlik kesiminin daha fazla politize olmasını sağlamaktadır.

Geçen öğrenim yılının son 4 ayı tüm Türkiye'de boykotlar, yürüyüşler ve çeşitli lise eylemleri ile doludur. Gençliğin bu kesimi artık gerici eğitim sistemine, adaletsiz yönetmeliğe, idareci baskısına karşı çıkmaktadır. Kendi sorunlarını demokratik protestolarla haykırırlarken zorunlu olarak sosyalizmin ne olduğunu anlamaya yönelmektedirler. Bu noktada sosyalistlerin görevi şöyle belirmektedir: Orta Öğrenim gençliğinin verdiği demokratik mücadelenin önünde yer almak, bu mücadelenin emekçi halkımızın verdiği bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelesinden ayrı tutulamıyacağının anlatılması ve bu mücadeleye aktif militanlar çıkartılması.

Şimdi de Orta Öğrenim gençliğinin demokratik kavgasına, örgütlenmesine ışık tutması açısından genel olarak durumunu ve akademik sorunlarını inceleyelim:

— Herşeyden önce orta öğrenim gençliği geleceğinden hiçbir şekilde emin değildir. Bir lise mezununun önünde iki şık vardır: Üniversiteye gitmek; işe girmek. Şunu hatırlayalım, üniversite kapılarında biriken 300 binden sadece 70 bini girme imkânı bulan ve 2 milyon insanın işsiz dolaştığı bir ülkede yaşıyoruz. Üniversiteye girmeyi başaran emekçi çocukları ise okuma masraflarını, yokluktan imanı gevreyen ailelerinin bütçelerinden nasıl karşılayabilecekler? Hem çalışıp hem okumak düşüncesi de 10 binlerce işçinin Almanya - Libya kapılarında sıraya girdiği ülkemizde tümden imkânsız gibi... Bu durumda daha rahat bir hayat için lise okuma planları suya düşmüyor mu?...

— Gelelim eğitim sisteminin gerici içeriğine. Türkiye'de eğitim ortaçağ eğitiminden pek farklı değildir. 6 senelik orta öğrenimden sonra hangi öğrenci, olaylara bilimsel açıdan bakma yeteneği kazanabilmiş? Yığınla gereksiz ıvır zıvır dolu kitaplar bilinçli olarak «eğitmeme» amacına hizmet ediyor; bir sürü boş kalıplar, soyut kavramlar ve ters, bilim dışı izahlar ezberletiliyor. Oysa biz, ülke sorunlarını, emekçi halkın iç yakıcı dertlerini dile getiren ve bu sonunların çözüm yollarını araştırmaya sevkedici bir eğitim sistemini savunuyoruz.

— Demokratik anlayışdan zerrece nasiplenmemiş *yönetmeliğe* gelince; idareci ve öğretmenlerin her türlü keyfi tutumlarına, baskılarına, ve dar görüşlülüklerinin cezasını öğrencilere çektirmelerine yarayan bir silah. Egemen sınıfların emekçi kitleleri manen de köleleştirmek için özellikle kurduğu eğitim sisteminin yasaklar listesi. Bu

(Devamı s. 7 de)

TALEPLER

• **ÖĞRENCİLER YÖNETİME KATILMALIDIRLAR:**

Öğrenci Birlikleri kurulmalıdırlar

Bu birlik idarenin öğrencilerle ilgili kararlarını denetlemelidir,

Disiplinle ilgili durumlara el koyma yetkisi olmalıdır,

Eğitsel kollar Ö.B. nin denetiminde olmalıdır,

Kantin de Ö.B. nin denetiminde bulunmalı, burada ucuz ve sıhhate yararlı yiyecekler satılmalıdır.

• **MESLEK - SANAT LİSELERİ ARASINDAKİ AYIRIM KALDIRILMALIDIR:**

Üretilenlerin değerinin öğrencilere verilmesi gerekmektedir,

Üniversiteye girişte eşit imkân tanınmalıdır.

• **KÜLTÜR EMPERYALİZMİNİN UYGULAYICISI VE SINIF AYRIMININ EĞİTİMDE EN BÜYÜK YANSIMASI OLAN ÖZEL OKULLAR VE KOLEJLER KALDIRILMALIDIR?**

• **Gerici, propagandaya hizmet eden, laikliğe aykırı dersler (ahlak dersi, v.s.) kaldırılmalı, yanlış bilgiler içeren kitaplar okutulmamalıdır.**

• **Kayıt ve diğer işlerde rüşvet ve haraca son verilmelidir.**

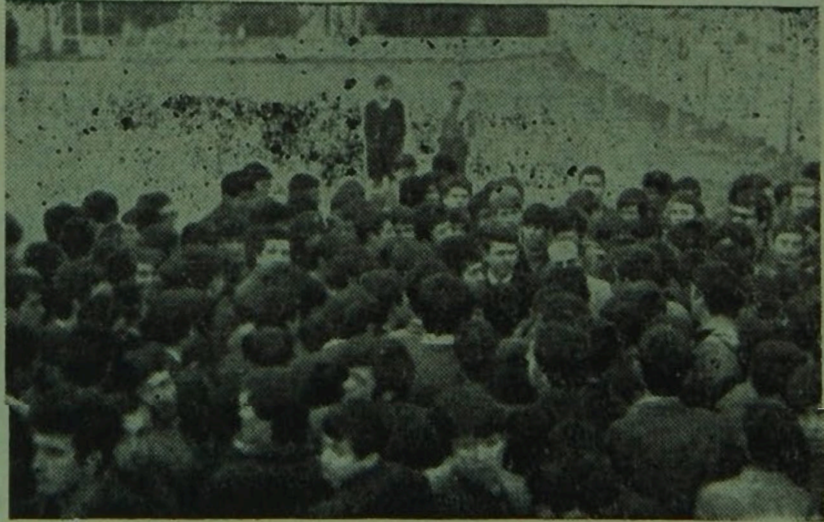
• **Eğitimle ilgili masrafları karşılayamayacak durumdaki işçi - emekçi öğrencilerin masrafları MEB bütçesinden sağlanmalıdır.**

• **Özel dershane ve kurslar kaldırılmalıdır. Üniversite giriş imtihanları kalkmalıdır.**

• **Liseliler dernek kurma hakkı tanınmalıdır.**

• **İlerici-devrimci öğrenciler üzerindeki faşist baskılar son bulmalıdır.**

DARÜŞŞAFAKA LİSESİNDE BOYKOT

13 Ekim pazartesi sabahı Darüşşafaka lisesi öğrencileri son üç yıldır üzerlerinde yoğunlaşan baskıları protesto etmek ve iki hafta önce okuldan atılan 5 arkadaşlarını geri aldırtmak için boykota başladılar.

Darüşşafaka lisesi öğrencilerinin uyanışları, emekçi halkın safında yer alışları ve demokratik haklarına sahip çıkmak için verdikleri mücadele, sistemleşen bir baskı ile engellenmeye çalışılmaktadır. İki sene önce iki öğrenci okuldan atılmış, sene ortasında 24 lise son sınıf öğrencisi okul yönetimini protesto etmek için okuldan çıkmış, sene sonunda lise 2 sınıfı sınavlarında yapılan haksızlıkları ve oyunları engellemek için iki gün sınavlara girmemişlerdir. Geçen sene lise 3'ten bir öğrencinin bir bahane ile okuldan atılması üzerine tüm lise kısımı 45 saat süren açlık grevine gitmiş, 15 öğrenci hastahaneye kaldırılmıştır.

5 öğrencinin, daha okullar başlamadan atılması ise bu sistemleşen baskının son halkasıdır. Geçen sene 19 Mayıs çalışmaları sırasında öğrencilerle bir görevli arasında çıkan münakaşa bahane edilmiş, bu olaya 40 kişi karıştığı halde sadece 5 öğrenci bu olaydan sorumlu tutularak okuldan atılmıştır. Diğer öğrencilerin bir kısmı birer hafta uzaklaştırma almıştır.

Öte yandan okul içinde faşist gruplar yaratılmaya çalışılmış, bazı faşist öğretmenlerin sınıflarda faşizm propagandası yapmalarına göz yumulmuş, büyük sınıflardaki öğrenciler, küçük sınıf öğrencilerine «ÖCÜ» olarak gösterilmeye çalışılmış, eğitsel kolların etkinliklerini engellemek için çeşitli yöntemlere baş vurulmuştur. Bir yandan karma eğitim savunulurken, öte yandan haremlik selamlık sistemi kurulmaya çalışılmış, kız öğrenciler sabah ve akşam teneffüslerinde yatakhaneye kapatılmış, erkek öğrencilerle konuşmaları yasaklanmıştır.

Bunun üzerine, Darüşşafaka Lisesi öğrencileri geçtiğimiz pazartesi günü, boykot'a başlamışlardır.

Okul idaresi, boykotun üçüncü gününde okulda yangın çıkartmışlar ve bunu öğrencilerin üzerine atmışlardır. Boykotu bu yolla kıramayınca, palis çağırmışlar, ögrenci ve velileri tehdit ederek, tartaklayarak öğrencileri okuldan atmışlardır. Okul idaresince lerineorta üç ve bütün lise öğrencilerine «bir hafta okuldan tart» cezası verilmiştir. Bunun üzerine öğrenciler, Çarşamba'dan Fatih'e kadar bir yürüyüş yaparak, okul idaresini protesto etmişlerdir.

Darüşşafaka'lı öğrencilerin bu haklı direnişlerine yürekten katılır, mücadelelerini sonuna kadar desteklediğimizi bildiririz.

KURTULUŞUMUZ SOSYALİZM...

ceğini (!) ve kendilerinin de böyle bir ortamda her türlü tehlikeden uzak (!) sosyalizm yapabileceklerini mi zannetmektedirler? Bunun için mi işçi sınıfını CHP'nin kuyruğuna takmaya hizmet ediliyor. Fakat, ne yazık ki bu baylar büyük bir yanılgı içindedirler. Yarının düşündükleri gibi olmayacağını, daha doğrusu sınıf mücadelesinin o kaçınılmaz gelişimi içerisinde, meselenin düşündükleri gibi olamayacağını göreceklerdir.

Bizim, yani işçi sınıfı sosyalistlerinin görevi bu seçimler karşısında ne olmalıdır?

«Aman faşizm geliyor» anlayışıyla CHP'nin en fazla oyu alması için çalışarak, faşist MC karşısına sosyal demokrasi ile mi çıkmalıydık? Yoksa o çok sözü edilen, fakat pratikte hiç bir zaman yerine getirilemeyen «işçi sınıfının bağımsız politikası»nı savunarak mı, yani sosyalizmi savunarak mı çıkmalıydık?

Bizce, ikinci yolu tutmak, yani seçimlerde, kitlelerin önüne sosyalizm alternatifi ile çıkmak tek doğru olan devrimci bir yoldu. Biz bu seçimde, her türlü burjuva düşüncesine karşı sosyalizmi çıkartarak kitlelere gitmeliydik. Onlara tek kurtuluş yolumuzun Sosyalizm olduğunu anlatarak, gerek MC'nin gerekse CHP'nin gerici karakterlerini, kimlere hizmet ettiğini göstermeliydik. İşte, ancak o zaman «işçi sınıfının bağımsızlık politikasını» gerçekten savunmuş olurduk. Ancak o zaman kapitalizme karşı sosyalizmi çıkartmış olurduk. Yoksa, sosyalizm lâfını ağzımızda sakız gibi çiğneyerek değil, Geniş emekçi yığınlarının parlamentodan bir şeyler beklediği, hâlâ kurtuluşunu orada aradığı bu gün seçimlerde, bizzat BAĞIMSIZ SOSYALİST ADAYLARIMIZLA kitlelerin önüne çıkmalıydık ve sosyalist adaylarımızın kişiliğinde SOSYALİZME oy istemeliydik. Bu seçimlerde sosyalistlere düşen bir görevdir. O lâfı çok edilen «burjuva parlamentosunun, sosyalizm için gerektiğinde kürsü» gibi kullanılması, işte o zaman gerçekleştirilirdi. Yoksa binbir dereden su getirerek, veya çeşitli komplolara girip, kendi kendini aldatmaktan öteye gitmeyen girişimlerle, kitleyi CHP kuyruğuna takmakla değil. Yukarıda değindiğimiz gibi sosyalist partilerin ve «Sol» sapma guruplarin tavrı kitleleri CHP kuyruğuna takmaktan öteye gitmedi. Şu veya bu şekilde CHP KUYRUKÇULUĞU YAPTILAR. Bir kısmı seçimlere katılamama sebebi olarak, 15 ilde örgütlenememeyi koydu. Ama burada hemen soralım; «MC'ye hayır» diye afişler yapıştırılırken, niye burjuvazinin, kendi büyük partilerinin oylarının bölünmemesi için ortaya koyduğu bu gerici engel, kitlelere afiş, bildiri, v.s. yollarıyla duyurulmadı, niye bunun teşhiri yapılmadı? Yine bu seçimlerle gündeme gelen ve somut bir biçimde kendisini dayatan seçim yasasındaki, anti-demokratik maddelerin kaldırılması için bir kampanya başlatılabilirdi, başlatılmalıydı. Seçim yasalarındaki bu anti-demokratik maddelerin kaldırılması için verilecek olan bu mücadele, o çok sözü edilen «demokratik mücadelenin» bir parçası haline getirilmeliydi. Doğru bir demokratik mücadele anlayışı bunu zorunlu kılar. Bütün bunları yapmamakla CHP'yi destekleme politikalarını haklı göstermeye mi çalıştılar? Bu soru zinciri daha da uzatılabilir. Fakat bir gerçek varsa o da bunların, demokratik mücadele meselesinde de samimi olmadıklarıdır. Meseleyi diğer bir yanıyla ele alırsak: Burjuvazinin önümüze koyduğu bir takım gerici yasalar yüzünden sosyalist parti olarak katılamasak bile, en azından bağımsız sosyalist adaylar göstererek, seçimlere katılmalıydık. Bu yapılabilirdi yapılmadı. Burada bazıları tarafından «yeterli nitelikte aday bulunamadığı» iddiası ileri sürülüyor. Bizce bu iddia da samimi değildir. Çünkü birincisi; Senato adaylığına haiz bir aday bulunmadığını kabul etsek bile, her halde Milletvekilliği için bir aday bulunabilirdi. Milletvekilliği seçimlerinin yapıldığı yerlerde, örneğin en azından Bursa'da faşist general Ali Elverdi'nin karşısına böyle bir adayla çıkılabilirdi ve çıkılmalıydı.

İkincisi: Herşeyden önce bu noktada da bizim görevimiz, senatoya seçilmek için getirilen şartların, yani 40 yaş ve yüksek okul mezunu olma şartlarının niye getirildiğini geniş kitlelere açıklamalı, senatonun teşhiri yapılmalı ve bu konuda, demokratik mücadelemizin bir parçası haline getirilmeliydi. Görülüyor ki bu konularda ileri sürülen mazeretler «boş» sözler olmaktan öteye gitmemektedir.

Sonuç olarak kısaca özetlersek: Biz sosyalistlerin görevi, bir yandan devamlı bir şekilde kendisini hissettiren işçi sınıfı hareketi üzerinde «Demoklesin Kılıcı» gibi asılı duran Faşizm tehlikesine karşı, diğer yandan ise işçi sınıfı hareketi önünde «özel bir engel» teşkil eden, ve ancak nihai hedefimize varabilmemiz için işçi sınıfı içinde teşhir ve böylece tecridinin sağlanması gereken sosyal demokrasiye karşı, ve yine bu iki ayrı olğuya karşı verilecek mücadeleyi birbirine karıştırmadan, her türden burjuva düşüncesine karşı SOSYALİZMİ çıkartarak işçi sınıfı ideolojisini sadece lâfta değil, ama somut pratikte, eylemde bunu yaparak mücadele etmeliyiz. Ancak böyle bir mücadele ile gerçekten «İşçi Sınıfının Bağımsız Politikası»nı savunabiliriz. İşçi sınıfının mücadelesini burjuvazinin kuyruğuna takmak isteyen, daha sosyal demokrasi ile sosyalizm arasındaki kalın çizginin kitlelerce en azından işçi sınıfınca kavranılamadığı bir zamanda görevimizin, bunu açıklığa kavuşturmak olduğu bir dönemde CHP'yi destekleyerek, onları yanlış yola sevkeden «her türden reformist»lere ve «Sol» guruplara karşı bu noktada, yani «işçi sınıfının bağımsız politikası»nı savunma noktasında uzlaşmaz bir mücadele vermeliyiz.

Biz, her zaman, her şartta ilkelerden taviz veremeyiz, işçi sınıfı ideolojisini bir kenara iterek burjuvanin kuyruğuna takılma yarışı içinde bulunan, oportünistlerimize «güle güle» diyoruz.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, MEMURLAR, ÇALIŞAN TÜM İNSANLAR, TEK KURTULUŞ YOLUMUZ SOSYALİZMDİR.

— LİSE GENÇLİĞİNİN MÜCADELESİ

yönetmelik öğrencilerin söz hakkını elinden alır, haksızlık ve baskılara karşı çıkmalarını engeller. Böylelikle iradesiz, pasif, yılgın, korkak kişiler yetiştirilecek ve topluma (özünde burjuvaziye) birer aydın (!) olarak hizmet edecekler.

— Bunlarla birlikte sosyal faaliyetler, kültürel çalışmalar, sanat ve edebiyatla ilgilenmek (ülkenin toplumsal sorunlarıyla uğraşmak) de yasaklanmıştır. Büyük şehirlerde, verdikleri mücadelelerle bunların bazılarını elde etmiş okullar çoktur. Fakat ya geri kalan bölgelerdeki okullar? Onların bu çalışmalara girmesi engellenmektedir. Çünkü ülke sorunlarıyla ilgilenmek demek, sömürüyü, kapitalist düzenin adaletsizliğini, emekçi halk hareketini tanımak demektir. Hele hele öğrencilerin okul içinde bir takım akademik haklarını savunabilmeleri için Öğrenci Birlikleri kurmaları, böylelikle yönetime katılmaları imkânsız gibidir. Sadece tek tük birkaç okul öğrencileri, o da fedakârca bir kavga sonucu, bu hakkı elde edebilmişlerdir.

— Bütün bu yanlış işleyişi gören ve bunun kapitalist üretim ilişkilerinin doğal bir sonucu olduğunu kavrayan devrimci öğrenciler ise çeşitli baskılara maruz kalmaktadırlar. Not silahıyla, polis tehdidi ve dayağıyla sindirilmeye çalışılırlar, Okuldan atılır, başka yerlere sürülür, ve hatta hapse bile tıkılırlar. Parayla tutulmuş faşist köpeklerin uyguladığı terör altında ezilirler.

ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİ İŞÇİ SINIFI YANINDA YER ALMALIDIR

Yukarda sıraladığımız temel sorunlardan bunalmış, bozuk ve gerici eğitim sisteminden yakınan Orta öğrenim gençliği demokratik mücadelesinde daima işçi sınıfı sosyalistlerini yanıbaşında en ön safda bulmaktadır. Gün geçtikçe daha fazla politize olan liseli gençlik, bu eğitim sisteminin, kapitalist üretim biçimi ayakta durdukça, özlenen bir düzeye getirilmesi imkân dahili olmadığını bilmelidir. Bu düzende eğitim ancak biraz düzeltilebilir, biraz daha demokratikleştirilebilir, o kadar. Eğitimin emekçi halkın yararına düzenlenmesi ancak sosyalist toplumda mümkün olabilir. Emekçi halkımız işçi sınıfı öncülüğünde verdiği mücadeleyi kazandığı zaman, Demokratik Halk İktidarını kurduğu zaman, doğal olarak eğitimi de kendi doğrultusunda işler hale getirecektir. Bu yüzden de tüm öğrenci gençlik gibi orta öğrenim gençliği de halkımızın vermekte olduğu Bağımsızlık - Demokrasi - Sosyalizm mücadelesinin içinde, onun safında yer almalıdır; ve alacaktır da!!!

FAŞİST SALDIRILAR...

lerde daha başka baskı yöntemleri uygularlar. Hapis, işkence, terör hatta katliam burjuvazinin sömürüsünün daha fazla devamı için sosyalistlere ve kitlelere uyguladığı baskı metodlarıdrır. Bunların en kanlı, en şöven ve en gerici olanı faşizmdir.

Bugün kendiliğinden gelme işçi sınıfı hareketiyle sosyalizm'in birleştirilmesi dönemidir. Hakim sınıfların saldırılarını bugün bukadar yoğunlaştırmalarının nedeni, işçi sınıfıyla sosyalistlerin sentezleşmesini önlemek içindir.

BASIN ÇIRAKLARIYLA RÖPÖRTAJ

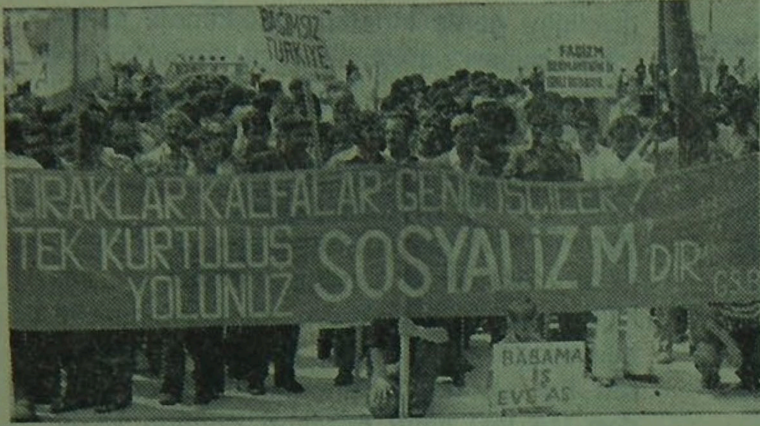
Soru : «Sigorta, sendika hakkı», «6 saat iş, 2 saat mesleki eğitim», «dayak küfür angaryaya son» taleplerini içeren bir çıraklar kampanyası sürdürülmektedir. Bu kampanya hakkında ne düşünüyorsun?

Cevap : Bu kampanyanın çırakların isteklerine cevap verebilecek nitelikte olduğu kanısındayım. Kampanyayı ve bu kampanyada çalışan tüm arkadaşları sonuna kadar destekliyorum.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

Bugün karşımızda duran en önemli görevlerden biri en geniş demokrat yığınların eylem içinde sürekli güçbirliğini sağlamaktır. Faşizmin gelmesi kadir-i mutlak değildir. Faşizm ne yazıkki bir çok yerde sosyalist ve diğer ilerici güçlerin zaaflarından faydalanarak gelmiştir. Faşizme karşı güçlü bir anti-faşist cephenin kurulmaması, sosyalistlerin doğru bir politika yürütememeleri ve küçük burjuvazinin gösterdiği çeşitli zaaflar faşizmin gelmesinde rol oynamıştır.

BASIN ÇIRAKLARIYLA RÖPORTAJ

Çıraklar gün geçtikçe uyanmakta, daha fazla bir istekle daha da bilinçle mücadeleye atılmaktadır. Açılan kampanya, çırakların uyanışında büyük bir rol oynamıştır. Bu amaçla, bundan sonra çeşitli işkollarındaki çıraklarla ve sendikalarla bu tip röportajlar yapılacaktır.

Teknik Ofset Matbaasında çalışan Erol'un sorularımıza verdiği cevaplar:

Soru : Kaç saat çalışıyorsun?

Cevap : Sabahın 8'inden akşamın 10'una kadar 14 saat çalışıyorum.

Soru : Ne gibi işler yapıyorsun ve işinden memnun musun?

Cevap : Her türlü ayak işleri, çay söyleme, yemek getirme gibi angaryalar. Bütün pis ve yorucu işleri yaptığımız yetmiyormuş gibi bunların üstüne bir de dayak ve küfür yiyoruz. İşyerinde hiç bir sosyal hakkımız ve iş güvenliğimiz yok.

Soru : Hangi sözleşme ile işe alındın?

Cevap : Çıraklık mukavelesi ile işe başladım. Bu yüzden sigortalı değilim ve haklarımızı arayacak bir sendika da kuramıyoruz.

Soru : Ne kadar para alıyorsun, bütün ihtiyaçlarını karşılamaya yetiyor mu?

Cevap : Haftada 125. TL. alıyorum. Haftada 125. lira ile ne kadar ihtiyaç karşılanabilir, ancak karnımızı zar zor doyuruyoruz. Patron açıkça bizim sırtımızdan geçinmektedir.

Soru : Bu kötü çalışma şartlarının ortadan kalkması için ne gibi çözüm yolları düşünüyorsun?

Cevap : Bence herşeyden önce bu çıraklık mukaveleleri kaldırılmalı, çıraklara da işçiler gibi sigorta ve sendika hakkı tanınmalıdır. Sonra ivgüvenliği getirilmelidir. Şimdiki halde patron istediği an bizi ışten atabilir. Ücretler arttırılmalı ve meslek öğretilmelidir. Ancak bunların gerçekleşmesi ile çırakların da insan gibi bir yaşantısı olacağına inanıyorum.

(Devamı s. 7 de)

sosyalist
GENÇLİK

BURJUVAZİNİN VAHŞİCE SÖMÜRDÜGÜ ÇIRAKLARA SAHİP ÇIKALIM

BURHAN ŞAHİN
Basın - İş Genel Başkanı

Ülkemiz işçi sınıfı, vermekte olduğu ekonomik mücadele içinde yeni mevziler kazanmakta, demokratik isteklerini söke söke kabul ettirmektedir. Toplu sözleşmelerle yeni haklar elde ederken iş güvenliğini de kavgaya ne kadar inanç ve sağlamlıkta sarılırsa, o kadar sağlayabilmektedir...

İşçi sınıfı, ekonomik politik alanda toplumun öncü gücü olduğunu soyuttan somuta çıkarırken, artı-değer sömürüsünü azaltırken, burjuvazi bu gerilemesini ve gerileme sonucu kaybettiği tatlı sömürüyü bir başka biçimde tezgâhlamaktadır. Çıraklık müessesesini en vahşi, en gözü dönmüş biçimde işletmektedir.

Endirek olarak dahi üretime katılmaması gereken ve sadece öğrenme durumunda olan çıraklar, her türlü iş ve iş güvenliğinden yoksun bulunmaktadır. Yani sigortalı değillerdir, yani İş Yasasına tabi değillerdir, yani asgari ücrete tabi değillerdir... İstenildiği an atılan, istenildiği an dövülen sövülen genç kardeşlerimizdir onlar... Sendikalı olamayan, ekonomik hak ve çıkar sağlayamayan, grev yapamayan genç kardeşlerimizdir onlar...

Bütün bu güvencelerden yoksun bırakılan çıraklar, bunların yanısıra, içinde bulundukları ekonomik koşullar yüzünden gülünç ücretlerle üretim yapmak zorunda bırakılmaktadır işverenlerce... Sınıf kavgası veren abilerine karşı yedek işgücü olarak elde tutulmaktadırlar. Bence işin en önemli tarafı budur. Sosyal demokrasiyi savunan, bir yanını burjuvaziye, diğer yanını emekçi halk yığınlarına dayadığını söyleyen CHP'nin siyasal iktidarı bile Koalisyon protokoline, hükümet programına koymuş olmasına rağmen çözümleyememiştir çıraklık konusunu...

O halde meseleyi genelin içinde düşünmek, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinde, güçlerin tayin ediciliğinde çözümü aramak zorundayız...

1 — Sendikalar imzalayacakları toplu iş sözleşmelerine çırakların iş ve ücret güvenliğini koymalıdır.

2 — Çıraklara fabrika içinde ve dışında bilinçli unsurlarca, sürekli sınıf bilinci anlatılmalı, işçi sınıfı kollektivitesine, aksiyonuna adapte olmaları sağlanmalıdır.

3 — Sanayinin yoğun olduğu bölgelerde «Çırakları Koruma» Dernekleri kurulmalı, bu dernekler kanalıyla etkinlikleri geliştirilmelidir.

4 — Mitinglerde, yürüyüşlerde üst-yapı kurumlarını zorlayacak biçimde aktifleştirilmeleri yolunda çaba harcanmalıdır.. vs. vs.

Bu görevler, başta sendikalar olmak üzere tüm devrimci, ilerici kuruluş ve dernekler tarafından ihmal edilmez biçimde yerine getirilmelidir.

FAŞİST SALDIRILAR YOĞUNLAŞIYOR

12 Ekim seçimlerine girerken, Hakim sınıflar çeşitli güçleri ile değişik yönlerden baskı ve saldırılarını bir kat daha arttırdı. Çeşitli mihrakların kuklası ve tekelci sermayenin beslemesi faşist güruhlar halkımız ve gençliğimiz üzerine kuduz köpekler gibi saldırıya geçti. «Devletin polisi», Amerika'nın, emekçi halka uygulanan tahakkümü perçinlemek ve devrimci hareketleri dağıtmakta kullanmak için verdiği panzerlerin desteğinde meydanlarda, kitleler üzerine ateş açarak açıktan açığa saldırmaktadır.

Ankara'da 11 Ekim cumartesi günü, polis, mitingden dağılırken panzer, cop ve silahla halkın üzerine saldırdı. Bu saldırılarına hiç bir kılıf geçirme lüzumunu bile hissetmemiştir. Olay sonunda bir genç arkadaş kurşunla vurularak öldürülmüş ve onlarca kişide ağır yaralanmıştır. Bu yetmiyormuş gibi, polis sokakta önüne geleni dayak ve sopa ile arabalara doldurarak emniyete götürmüştür. Yapılan «tahkikat» sonunda yüze yakın kişi göz altına alınmıştır.

İstanbul'da 10 Ekim cuma günü Darüşşafaka lisesi önünde faşist köpekler bir bildiri dağıtmışlar, ve bir GSB üyesi arkadaşı verilen bildiriyi yırtması üzerine bıçakla ağır yaralamışlardır. Bu arkadaşımız halen hastahanede tedavi altında tutulmaktadır.

Seçimlerin yapıldığı 12 Ekim pazar günü Bitlis yurdu yakınında bir seçim sandığının başında aynı faşist güçler, Bitlis Yurdundaki ve çevredeki devrimci arkadaşlara bıçak, ustura ve sopalarla saldırmışlar ve ikisi işçi, birisi GSB üyesi dört arkadaşı başlarından ve çeşitli yerlerinden ağır yaralamışlardır.

Biz sosyalistler biliriz ki hakim ve sömürücü sınıflar, işçi sınıfı ve halkın bilinçlenmesinin hızlandığı, kitlelerin kendi kurtuluşunu kavramaya başladıkları dönemlerde baskı ve terörlerinin dozunu alabildiğine arttırırlar. Sosyalistler ile işçi sınıfı arasındaki kaynaşmayı önlemek, ezilen, sömürülen yığınların sömürü zincirini kırmak için uyanan kitleleri örgütsüz bırakmak için ellerinden geleni yaparlar. İdeolojik, siyasi, kültürel v.s. afyonlarının kitleleri uyuşturmaya yetmediği dönem-

(Devamı s. 7 de)

TARİŞ ÜZÜM İŞÇİLERİNE YAPILAN SALDIRILARI PROTESTO EDİYORUZ.

25 Eylül Pazartesi günü 29 kişinin polis tarafından gözaltına alınmasıyla başlayan ve ertesi gün 31 kişinin işten atılmasıyla devam eden Tariş Üzüm işletmesindeki direnişi destekleyen ve bu konuda ortak bir bildiri yayınlayan 9 kuruluşun bildirisini aşağıda yayınlıyoruz:

«4 günden beri devam eden TARİŞ ÜZÜM İŞLETMESİ işçilerinin kararlı mücadelesi işveren yanlısı hareket eden SİVİL ve RESMİ POLİSLERİN gaddarca saldırısı yüzünden, KANLI bir şekilde bastırılmaya çalışılmıştır.

NEYİ İSTİYORLARDI İŞÇİLER?.

1 — Özgürce sendika seçme hakkını,

2 — Çıkartılan işçi arkadaşların işe alınmasını,

3 — Komando baskılarına son verilmesini,

4 — İş güvenliğinin sağlanmasını.

İşyerinde, İŞGÜVENLİĞİ YOKTUR, hergün sorumsuzca üçer beşer işçinin işine son veriliyordu. Milliyetçi Cephe'nin işbaşına gelmesinden sonra, işçi sınıfının ve emekçi halkın ekonomik-demokratik ve SİYASİ mücadelesini KANLA BASTIRMAYI kendisine hedef edinenler, Sungurlar'da, Berec'te. Gamak'ta ve en son olarak da TARİŞ ÜZÜM İŞLETMESİ'nde, işçileri FAŞİZAN baskılarla yıldırmaya çalışmışlardır.

«BAĞIMSIZ TÜRKYİE, KATİL İKTİDAR, KAHROLSUN FAŞİSTLER, İŞÇİYİZ GÜÇLÜYÜZ, İŞ - EKMEK - HÜRRİYET» diye bağırarak mücadelesini sürdüren işçilere saldıranları artık halkımız açıkça tanımıştır.

Biz aşağıda adları yazılı DEMOKRATİK KURULUŞ ve SENDİKALAR, bu faşizan SALDIRILARI, ŞİDDETLE LANETLERİZ!..

«İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIMIZIN FAŞİZME - EMPERYALİZME VE KAPİTALİZME KARŞI MÜCADELESİNİ HİÇBİR KUVVET VE GÜÇ YILDIRAMAYACAKTIR, DURDURAMAYACAKTIR!.. GÜN GELECEK BU BASKILARIN VE «KANLARIN» HESABI TEKER TEKER SORULACAKTIR!..

— KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM!..

— YAŞASIN İŞÇİLERİN, KÖYLÜLERİN «DEMOKRATİK HALK İKTİDARI»"

Basın-İş Send. İzmir şb. GES-İŞ SEND. İzmir şb. PETROL-İŞ Send. şb. YAPI - SEND. İzmir şb. TÜTED İzmir şb. GENÇ SOSYAL DEVRİMCİLER BİRLİĞİ İzmir Merkez şb. TÜM TOR-İŞ B. Çiğli şb. TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ İzmir İl Merkezi. TÖB-DER İzmir şb.»

SOSYALİST GENÇLİK
Sahibi: Baykal GÜRSOY / Sorumlu Müdür: Rafet İÇÖZ / Yönetim Yeri: Ahmet Şuayip Sok. No. 33/1, Vezneciler - İstanbul / 6 aylık abone: 20 T.L. / 1 Yıllık abone: 40 T.L. / 15 günde bir çıkar. Son baskı tarihi: 16/10/1975 / Dizgi, Baskı: Arpaz Basımevi, Cağaloğlu - İstanbul / Sayı: 10 / Fiyatı: 200 Kuruş.